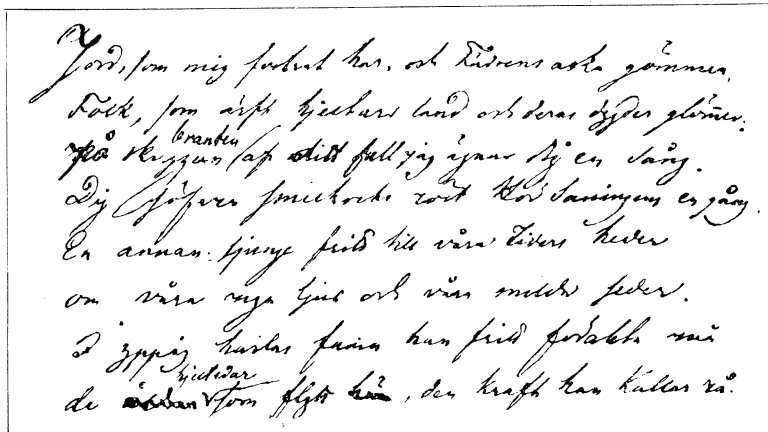

af ämnen; och om behandlingssättet var mera vekt och smekande än den nordiska forndiktens eget skaplygne, så blefvo kanske just därför hans sångmöes skapelser mera allmänfattliga och omfattade med desto större sympati.

Början af Tegnér's manuskript till *Svea*.

Tegnér's poesi, som till att börja med varit öfvervägande retorisk och lärodiktande, fann sitt målbrott omkring 1806—1808 i hans vackra »tidsdikter», af hvilka särskildt är att märka *Sången för det skånska landtvärnet* (1808), som, har det sagts, »ljöd som en stormklocka genom alla fosterländska bröst». Toner, på en gång så trotsiga och sköna, hade man förr ej hört från svenska lyran.

Efter kriget gaf han genom sin ryktbara dikt *Svea* (1811), belönt med akademiens stora pris, uttryck för den fosterländska tidsstämningen och utvecklade ett »götiskt» program. Med bjudande allvar vänder han sig här mot den svaga tiden, håller för svenska folket förfädernas seder såsom spegel, uppmanar i eldiga ord att träda i de gamlas fotspår och utlofvar med hänförelse en härlig framtid. Det långa, ljungande strafftalet är i början